

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΡΩΤΕΣ

«Μιά γυναίκα χωρίς σημασία»

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ
ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

«Δημιουργηθέντα συμφέροντα»

ΤΟΥ ΥΑΚΙΝΘΟΥ ΜΠΕΝΑΒΕΝΤΕ
ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ κ. Β. ΡΩΤΑ

Ἐπιτέλους τὸ πνευματικὸ μας ἐπίπεδο ἀνέθηκε μερικὲς γραμμὲς. Νὰ ποῦ φτάσαμε στὸν Οὐάιλντ καὶ μένουμε ἐκεῖ σταθερά. Τόσος Οὐάιλντ στὰ ἐπίσημά

Ἔνα ἔργο τοῦ Οὐάιλντ εἶνε ἓνα εἶδος νταντέλα κοπανέλι, φιλοδουλειὰ γιὰ νὰ ἐκτιμηθῇ ἀπὸ κασομέρηδες. Τὸ θέμα οὔτε τὸν νοιάζει. Παίρνει στὴν τύχη

μας θέατρα εἶνε παρηγορητικὸ σημάδι. Ἔχουμε ἐπιτέλους μεσοαῖα τάξη, κάποιον κοινὸ ποῦ ξέρει νὰ βάλῃ ἓνα βραδυνὸ φέρεμα καὶ νὰ νοιώσῃ μιὰ νόστιμη ἐξυπνάδα. Ἀπὸ τὸ ἱπερνστάιν στὸν Οὐάιλντ εἶνε πάντα κάποια πρόοδος. Τώρα αὐτὸ τὸ ἄλμα θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια. Ἀλλὰ τότε βυζαίναμε τὸ δάχτυλο, ἀκούγοντας Ἰσραήλ, καὶ φωτεινὴ Σάντρη. Ἐννοεῖς ὅλα ὅς δὲν ἔχει προχωρήσει οὔτε τόσο. Ὁ λαὸς μας θρίσκειται ἀκόμη πολὺ χαμπλά, μὲν στὸν Καραγκιόζη καὶ στὸ Σαίξπηρ.

Ἔνα ὁποιοδήποτε «μοτίφ» καὶ πλέκει ἀράδα. Τὰ πρόσωπά του εἶνε σὰν φιγούρες σὲ ταπέτο τοῦ τοίχου καὶ ἡ δράση τους τὸ ἴδιο, ἡ ἴδια στάση, τὸ ἴδιο κίνημα, ὅσες φορές θέλεις, ἢ μᾶλλον ὅσο τραβάει τὸ ταπέτο: Θεατρικὴ «κοζερὶ», σκηρικὴ διάλογοι. Ἄνθρωποι κοῦκλες χωρὶς ψυχὴ, ἔχουν μόνον ἰδέες, ὅλα του τὰ πρόσωπα, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ποῦ δὲν ἔχουν κρίση ἢ μνήμη. Στὸ τέλος κατανοοῦν χωρὶς σημασία καὶ οἱ ἥρωες καὶ τὸ ἔργο.

Ἔχουν ὥστόσο νὰ ποῦν με-
(Συνέχεια στὴ 4η σελίδα)

(Συνέχεια από την 1η σελίδα)

ρικοί πληροφορημένοι πώς η ανθρωπότητα προήλασε (sic). Ποιός καρφώνεται σ' ένα κάθισμα ζυόμιση ώρες για ν' άκούη και νά βλέπη κοπανέλι ; Πάντως ή νεολαία δέν πιστεύω. Αύτη προτιμάει τό τερπνόν μετά του ώφελίμου στό σκοτός του κινηματογράφου. Τό έργο του Ουάιλντ φαντάζομαι θά τό παρηκολούθει μόνον ή μεσαία ήλικία τής μεσαίας τάξης, κάτι προχωρημένοι άπ' έξω και καθυστερημένοι άπό μέσα.

Ό μεταφραστής του έργου κ. Κακιδής έκανε θαύματα, όπως καθένας πού καταφέρνει νά μεταφέ-

ρη στό ντανταίστικο αυτό γαλούρισμα πού τό λέμε γλώσσα μας, λογοτεχνική φιλοδουλειά ευρωπαϊκή. Έβαλε βέβαια και καθαρεύουσες και γαλλισμούς, (γαλλισμούς, όχι άγγλισμούς). Τί νά σοῦ κάνει ό άνθρωπος ; "Άνθρωπος είνε δέν είνε ποιητής ("Οδύσσειας» σέ 33333 στίχους !

Θάματα έκανε κι' ό κ. Κούν. Σκηνοθεσία, σκηνογραφίες, κομπούμιζόλα δική του δημιουργία κι' όλα τέλεια. Σ' έργα τέτοια καθώς και σε έργα γκροτέσκα ή ρωμαντικά τό καταφέρνει περίφημα.

Ό κ. Κοτοπούλη μπόρεσε κ' έσπασε τόν πάγο και πλημμύρισε με

συγκίνηση τή σάλα της λίγης στιγμής πού τής δόθη εύκαιρία. Ό κ. Παπάς, γόης, χαριτωμένος, εχεδόν φυσικός. Για τέτοιους ρόλους είνε γεννημένος. Ό κ. Γιαννίδης, ό σπουδαίος αυτός ήθοποιός μας, βρήκε τήν εύκαιρία κι' αυτός νά δώση παλμό ζωής στή σκηνή, τό λίγο πού πρόβαλε. Άρκετά θερμός κι' ό Δημήτρης Μυράτ. Και οί άλλοι κύριοι, όλοι καθώς κ' οί κυρίες ήσαν ευχάριστες και περισσότερο ή κ. Νόρα Μπαστιέ με τήν άνεση πού παιζει, όσο κι' άν βελίζη, και ή κ. Ρίτα Μυράτ, με τή χαριτωμένη της όμορφιά.